

KLEKOTAĆ (5) *vb impf*

Wszystkie samogłoski jasne.

inf klekotać (3). *◇ imp 2 sg* klekoc (1). *◇ part praes act* klekocąc (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Wiele i niezbyt mądrze mówić; hardo odpowiadać, pyskować; fari Mącz; argutari, bla(c)terare, friggittire, gargaridiare, garriditare, garrire, stułte et percupidie loqui, oblatrare affanias, ogganire Cn (5) : A wždy ielzcze śmies klekotać RejJóz H3v; Mącz 119a; Mądre milczenie wiecey śprawić może/ Niż thy klekocząc śzalony nieboże. RejZwierc 215; ále warchole nie rádźeć klekotác/ Chcefzli v tych pokornych w ręku nie trzepiotác. PaprPan L3v.

a. *Gra słów wynika z nawiązania do możliwego znac. 2.: o bocianie ‘wydawać głos stukając dziobem’ [czym] (1) : Ná pochlebęcę. KLEkocze [lege: klekoc że] tym ofkardem/ moy miły Bocianie RejZwierc 123.*

Synonimy: blegotać, klecić, plapać, świegotać.

Formacja współrzenna: klektać.

Cf **KLEKOTANIE**